

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Ducháčka a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové Ph.D., a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci

žalobců: a) **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
b) **XXX**, narozená dne XXX
bytem XXX
oba zastoupeni advokátem JUDr. Ervínem Perthenem, MBA
sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové

proti
žalovaným: 1. **XXX**, narozená dne XXX
bytem XXX
zastoupená advokátem JUDr. Lukášem Polákem
sídlem třída Míru 450, Pardubice
2. **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
toho času XXX
3. **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Kulhánkem
sídlem Dlouhá 101/13, Hradec Králové

k odvolání žalobců, 1. žalované a 2. žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 10.5.2018, č.j. 27 C 151/2016-202,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v části výroků I. a II. v rozsahu částky 258.000 Kč **zrušuje** a řízení se **zastavuje**.
- II. Rozsudek okresního soudu se ve zbývající části výroku I. **mění** takto:
 2. žalovaný je povinen zaplatit každému z žalobců 731.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.Vůči 1. žalované se požadavek žalobců na zaplacení částky 731.000 Kč každému z nich zamítá.
- III. Rozsudek okresního soudu se ve zbývající části výroku II., pokud jím byl zamítnut požadavek žalobců vůči 3. žalovanému na zaplacení částky 731.000 Kč každému z žalobců, **potvrzuje**.
- IV. 1. žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním soudem.
- V. 2. žalovaný je povinen nahradit každému ze žalobců k rukám jejich advokáta náklady řízení před okresním soudem ve výši 119.570,70 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. 3. žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení před okresním soudem.
- VII. Každý ze žalobců je povinen nahradit 1. žalované k rukám jejího advokáta náklady odvolacího řízení ve výši 26.223,10 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VIII. 2. žalovaný je povinen nahradit každému ze žalobců k rukám jejich advokáta náklady odvolacího řízení ve výši 49.451,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IX. Každý ze žalobců je povinen nahradit 3. žalovanému k rukám jeho advokáta náklady odvolacího řízení ve výši 38.091,90 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- X. Každý ze žalobců je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích soudní poplatek z odvolání ve výši 9.137,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem okresní soud uložil 1. žalované a 2. žalovanému zaplatit žalobcům společně a nerozdílně 1.720.000 Kč (výrok I.); zamítl požadavek žalobců, aby spolu s 1. a 2. žalovanými byl povinen zaplatit žalobcům tuto částku také 3. žalovaný (výrok II.); uložil 1. žalované a 2. žalovanému nahradit společně a nerozdílně žalobcům k rukám jejich zástupce náklady řízení ve výši 341.630,70 Kč (výrok III.) a dále rozhodl tak, že ve vztahu mezi žalobci a 3. žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.)
2. Z odůvodnění vyplývá, že okresní soud rozhodoval o požadavku žalobců na zaplacení částky 1.720.000 Kč. Žalobci tvrdili, že 1. žalovaná a 2. žalovaný se na jejich úkor bezdůvodně obohatili, když kupní smlouva, na základě které měli nabýt vlastnické právo k nemovitostem, a na níž žalobci plnili část kupní ceny, pro nemožnost plnění zanikla. Dále žalobci tvrdili, že jim 1. žalovaná a 3. žalovaný svým jednáním způsobili škodu, neboť jim zamlčeli podstatné informace o 2. žalovaném, který byl trestně stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu vraždy, jež měla být spáchána v předmětné nemovitosti. Žalobci uváděli, že pokud by tyto informace měli, tak by s žalovanými 1. a 2. neuzavřeli kupní smlouvu.
3. Žalovaní s žalobou nesouhlasili.

4. 1. žalovaná a 3. žalovaný poukazovali na to, že nároky žalobců na vydání bezdůvodného obohacení a náhradu škody jsou ve vzájemné konkurenci. Bezdůvodné obohacení vůči 1. žalované nemohlo vzniknout, neboť žalobci dosud neodstoupili od kupní smlouvy. 1. žalovaná vlastnila pouze 3/20 podílu na nemovitostech a i po zamítnutí vkladu vlastnického práva byla připravena tento díl na žalobce převést. Nemohlo tak dojít k nemožnosti plnění. Škoda pak žalobcům nemohla vzniknout, neboť ti mají pohledávku za 1. žalovanou a 2. žalovaným. Žalovaní uváděli, že neporušili žádnou smluvní ani zákonnou povinnost, a předpokládali, že žalobci o jednání 2. žalovaného věděli, neboť spolupracovali se svědkyněmi XXX a XXX, které v předmětné lokalitě bydlí. Poukázali dále na to, že v době uzavření kupní smlouvy nebyl 2. žalovaný pravomocně odsouzen, ani předlužen, a ani mu nebyla uložena povinnost nahradit nemajetkovou újmu. 3. žalovaný dodal, že se pokoušel zvrátit účinky předběžného opatření, když proti němu podal odvolání.
5. 2. žalovaný uvedl, že nemohl celou situaci ovlivnit, neboť byl od 16.4.2014 ve vazební věznici. S 1. žalovanou se dohodli na prodeji nemovitostí a jeho zastupoval 3. žalovaný. O nemovitost mělo zájem více zájemců. Paní XXX, zástupkyně realitní kanceláře MC Real SR s.r.o., chtěla nemovitost rezervovat pro své zájemce. V době jednání o uzavření kupní smlouvy nebyl předlužen, protože nebyl pravomocně odsouzen a zákon o hrazení nemajetkové újmy pozůstalým byl nový a nikdo nemohl předpokládat, o jakou částku se bude jednat. Pokud se žalobci před jeho odsouzením dozvěděli o tom, co se v domě stalo, požadovali slevu z kupní ceny.
6. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že 1. a 2. žalovaní vlastnili na základě kupní smlouvy ze dne 28.1.2013, s právními účinky vkladu dne 1.3.2013, v podílovém spoluvlastnictví pozemek st. parc. XXX, jehož součástí je stavba č.p. XXX, pozemek st. parc.č. XXX, jehož součástí je budova bez č.p./č.e. a pozemek parc.č. XXX v k.ú. a části obce XXX (dále jen „předmětné nemovitosti“), a to 1. žalovaná podíl v rozsahu 3/20 a 2. žalovaný podíl v rozsahu 17/20. Na nemovitostech vázlo zástavní právo dle smlouvy ze dne 18.2.2013, s právními účinky vkladu ke dni 25.2.2013, ve prospěch Hypoteční banky, a.s., k zajištění pohledávky ze smlouvy o hypotečním úvěru ve výši 1.699.000 Kč. Ze smlouvy o hypotečním úvěru ze dne 21.2.2013 bylo zjištěno, že 1. žalovaná a 2. žalovaný čerpali úvěr společně.
7. Ze spisu Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 2 T 6/2014 bylo zjištěno, že 2. žalovaný byl dne 16.4.2014 zadržen a dne 18.4.2014 byl vzat do vazby. Dne 17.4.2014 se přiznal k vraždě XXX. Dne 10.10.2014 se XXX a XXX připojili k trestnímu řízení proti 2. žalovanému s nárokem na náhradu škody. Rozsudkem ze dne 22.10.2014, č.j. 2 T 6/2014-813 bylo 2. žalovanému uloženo nahradit poškozeným nemajetkovou újmu v celkové výši 5.000.000 Kč. Rozsudek nabyl právní moci dne 14.1.2015.
8. Mezi společnostmi MC Real Dr. s.r.o. Pardubice a žalobkyní a) byla dne 18.8.2014 uzavřena dohoda o složení blokovací zálohy, na základě které se společnost MC Real Dr. s.r.o. jako zprostředkovatel zavázala obstarat příležitost pro uzavření kupní smlouvy s vlastníkem předmětných nemovitostí za 2.700.000 Kč a žalobkyně a) se zavázala za účelem obstarání příležitosti složit zálohu ve výši 50.000 Kč. Mezi žalobci a 1. a 2. žalovanými byla dne 30.10.2014 uzavřena kupní smlouva o prodeji předmětných nemovitostí. Za 2. žalovaného na základě plné moci jednal 3. žalovaný. Podle kupní smlouvy měli žalobci předmětné nemovitosti nabýt do podílového spoluvlastnictví, každý v rozsahu ideální poloviny. Byla dohodnuta kupní cena ve výši 2.700.000 Kč s tím, že podíly prodávajících na kupní ceně se rovnají jejich spoluvlastnickým podílům na převáděných nemovitostech. Část kupní ceny ve výši 1.720.000 se kupující zavázali složit na účet Hypoteční banky, a.s. do 10.11.2014 tak, aby došlo k zániku pohledávky, pro kterou vázlo na předmětných nemovitostech zástavní právo. Podle potvrzení Hypoteční banky, a.s. byly dne 7.11.2014 uhrazeny veškeré dluhy zajištěné zástavním právem ohledně dluhu 1. žalované a 2. žalovaného a zástavní právo k předmětným nemovitostem dle zástavní smlouvy ze dne 18.2.2013 zaniklo.

9. Dne 21.11.2014 nařídil Okresní soud v Pardubicích pod č.j. 15 Nc 3102/2014-67, předběžné opatření, kterým zakázal nakládat 2. žalovanému s jeho spoluvlastnickým podílem na předmětných nemovitostech. Katastrální úřad rozhodnutím ze dne 22.12.2014, č.j. V-13751/2014-606 zamítl návrh na vklad vlastnického práva žalobců na základě kupní smlouvy ze dne 30.10.2014, který mu byl doručen dne 10.11.2014, neboť 2. žalovaný byl předběžným opatřením omezen ve smluvní volnosti týkající se věci, která je předmětem právního jednání. Kupní smlouvou ze dne 1.3.2016, s právními účinky vkladu ke dni 23.3.2016, převedla 1. žalovaná svůj spoluvlastnický podíl ve výši 3/20 na společnost M&M investiční s.r.o., Ostrava.
10. Před Policií České republiky (ve věci podezření ze spáchání zločinu podvodu, kterého se měli podle oznámení žalobců dopustit 1. žalovaná a 3. žalovaný) žalobci uvedli, že podmínkou prodeje bylo převzetí hypotečního úvěru. Jednali s 1. žalovanou a 3. žalovaným. Při dotazech na 2. žalovaného jim bylo sdělováno, že je pracovně vytížen. Poté, co se dne 25.11.2014 dozvěděli v televizním pořadu, že se v domě stala vražda, požadovali slevu z kupní ceny 500.000 Kč. 3. žalovaný před policií uvedl, že na základě plné moci ze dne 14.5.2014 zastupoval 2. žalovaného. Chtěl žalovaným pomoci, neboť nebyli schopni splácet hypotéku. Proto bylo rozhodnuto o prodeji domu. Dne 16.5.2014 absolvoval prohlídku s panem XXX, v červnu a červenci 2014 probíhala jednání o prodeji s panem XXX. Poté se 3. žalovaný sešel v srpnu s paní XXX, později měl tři schůzky s žalobci v září a říjnu. Policie České republiky usnesením ze dne 16.11.2015 pod č.j. KRPE 36196-62/TČ-2015-170681, odložila podezření ze spáchání zločinu podvodu, kterého se měli dopustit 3. žalovaný a 1. žalovaná tím, že žalobcům zamlčeli podstatné informace, týkající se předmětných nemovitostí, tj., že proti 2. žalovanému je vedeno trestní stíhání pro trestný čin vraždy.
11. V řízení byly slyšeny svědkyně XXX a XXX. Z výpovědi svědkyně XXX (realitní makléřky a kamarádky žalobkyně) bylo zjištěno, že předmětné nemovitosti prohlédla třikrát. 2. žalovaný nebyl nikdy přítomen. 1. žalovaná uváděla, že s 2. žalovaným jsou na všem dohodnuti a zastupuje jej 3. žalovaný. K tomu, zda žalobci věděli o vraždě v předmětném domě před nebo po uzavření smlouvy, se nebyla schopna svědkyně vyjádřit. Z výpovědi svědkyně XXX (ekonomické poradkyně) bylo zjištěno, že žalobkyni v srpnu 2014 navrhovala varianty financování koupě nemovitostí. Prodávající měli zájem, aby financování zprostředkoval 3. žalovaný, jinak nedojde k prodeji domu. Svědkyně jednala i s paní XXX z Hypoteční banky, která se nezmínila o tom, že by se v nemovitosti stala vražda.
12. Z potvrzení Hypoteční banky, a.s. bylo dále zjištěno, že vyplatila 3. žalovanému za zprostředkování úvěru pro žalobkyni 15.000 Kč a za zprostředkování pojištění úvěru 500 Kč. Českomoravská stavební spořitelna, a.s. vyplatila v březnu 2013 3. žalovanému provizi za zprostředkování úvěru pro 1. žalovanou a 2. žalovaného ve výši 27.184 Kč.
13. Soud prvního stupně nárok žalobců posuzoval dle ust. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „o.z.“). Dovedl, že 1. žalované a 2. žalovanému vzniklo bezdůvodné obohacení dle § 2991 odst. 1 a 2 o.z., neboť kupní smlouva, která byla uzavřena mezi žalobci a těmito žalovanými dne 30.10.2014 zanikla dle § 2006 a § 2007 o.z. pro nemožnost plnění, neboť 2. žalovanému byla předběžným opatřením ze dne 21.11.2014 zakázána dispozice se spoluvlastnickým podílem o velikosti 17/20 na předmětných nemovitostech a převod zbývajících spoluvlastnických podílů o velikosti 3/20 ve vlastnictví 1. žalované ztratil pro žalobce smysl, neboť chtěli předmětné nemovitosti koupit jako celek. Zánikem kupní smlouvy pro nemožnost plnění zanikl i právní důvod pro plnění žalobců, kteří 1. žalované a 2. žalovanému zaplatili 1.720.000 Kč na úhradu kupní ceny. Touto platbou žalobců se tito žalovaní bezdůvodně obohatili. Bezdůvodné obohacení nelze poměřovat velikostí spoluvlastnických podílů, neboť 1. žalovaná a 2. žalovaný byli, na základě smlouvy o poskytnutí hypotečního úvěru ze dne 21.2.2013 (podle které jim byl poskytnut Hypoteční bankou, a.s. úvěr ve výši 1.699.000 Kč) zavázáni společně a nerozdílně. Žalobci tak zaplacením částky 1.720.000 Kč plnili to, co byli povinni plnit 1. žalovaná a 2. žalovaný společně a nerozdílně. Pokud by nebylo tohoto plnění

žalobců, mohla by se banka dožadovat zaplacení dluhu, po kterémkoliv ze žalovaných 1. a 2. Okresní soud proto žalobě vyhověl vůči 1. žalované a 2. žalovanému v plném rozsahu a uložil žalobcům povinnost zaplatit předmětnou částku společně a nerozdílně.

14. Soud prvního stupně dále vyložil, že nárok na bezdůvodné obohacení lze úspěšně uplatňovat vedle nároku na náhradu škody. Bezdůvodné obohacení je sice subsidiární k náhradě škody (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 28 Cdo 3181/2013). V případě konkurence nároků lze ale žalobě vyhovět z obou nároků, přičemž při plnění na jeden, se automaticky snižuje druhý (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 22 Cdo 2419/2012).
15. Okresní soud neshledal nárok žalobců na náhradu škody za důvodný. Vyložil, že v řízení bylo prokázáno, že žalobcům vznikla škoda v žalované výši a 1. žalovaná a 3. žalovaný porušili povinnost jednat v právním styku poctivě dle § 6 o.z. Věděli o trestním stíhání 2. žalovaného, včetně toho, že byl vzat do vazby, kde ho také 3. žalovaný navštívil kvůli udělení plné moci. Výpovědi svědkyně XXX bylo prokázáno, že když při jednání s žalobci přišla řeč na 2. žalovaného, tak 3. žalovaný uvedl, že je pracovně vytížen a 1. žalovaná odpověděla vyhýbavě. Poctivost dle § 6 o.z. vyjadřuje určitý standard chování v právních vztazích, vyžadující čestnost a otevřenost a strany mají na základě principu poctivosti tzv. informační povinnost, která vyžaduje, aby si strany před uzavřením smlouvy sdělili relevantní informace, které jsou důležité. Žalovaní tak měli bez ohledu na to, zda byly kladeny otázky na 2. žalovaného, poskytnout žalobcům informaci o tom, že se v nemovitosti stala před několika měsíci vražda, bez ohledu na to, zda byli na tuto skutečnost dotázáni.
16. Přestože byl prokázán vznik škody, porušení právní povinnosti 1. žalované a 3. žalovaného, když jejich nedbalostní zavinění je presumováno, tak není dána příčinná souvislost mezi vznikem škody a porušením právní povinnosti. Ke vzniku škody došlo shodou okolností, které ve výsledku vedly k tomu, že těsně před uzavřením kupní smlouvy 30.10.2014, byl 2. žalovaný dne 22.10.2014 nepravomocně odsouzen k náhradě nemajetkové újmy ve výši 5.000.000 Kč. Před povolením vkladu vlastnického práva žalobců do katastru podali pozůstalí dne 20.11.2014 návrh na vydání předběžného opatření, kterým mělo být zakázáno disponovat 2. žalovanému s jeho spoluvlastnickým podílem. Soud návrhu vyhověl. Žalobci mezi tím zaplatili část kupní ceny přímo Hypoteční bance, a.s. Pokud by se žalobci chovali obezřetněji, nespolehali by jen na informace o nemovitostech o žalovaných a zjišťovali by si je z jiných zdrojů. Mohli také složit kupní cenu do úschovy a škoda by nevznikla. Okresní soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31.1.2018 sp. zn. 25 Cdo 612/2017, podle něhož nevyužití možnosti zaplacení kupní ceny prostřednictvím notářské úschovy při prodeji nemovitosti, může být okolností zakládající tzv. spoluzavinění poškozeného na vzniku škody. Protože mezi nepoctivým jednáním 1. žalované a 3. žalovaného a vznikem škody na straně žalobců chybí podstatná příčinná souvislost, okresní soud žalobu vůči 3. žalovanému zamítl.
17. Procesně úspěšným žalobcům přiznal dle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení vůči 1. žalované a 2. žalovanému. 3. žalovanému, který byl sice v řízení procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení s odkazem na ust. § 150 o.s.ř. nepřiznal, neboť nejednal vůči žalobcům poctivě a přiznání práva na náhradu nákladů řízení by vzhledem k okolnostem celé věci bylo v rozporu s dobrými mravy.
18. Rozsudek okresního soudu napadli odvolání žalobci, 1. žalovaná a 2. žalovaný.
19. Žalobci brojili proti výrokům II. a IV. a nesouhlasili se zamítnutím žaloby vůči 3. žalovanému. Trvali na tom, že je dána podstatná příčinná souvislost mezi nepoctivým jednáním 3. žalovaného a vznikem škody. Jednáním 1. žalované a 3. žalovaného došlo k porušení řady základních zásad civilního práva. Tito žalovaní porušili ustanovení § 1728 odst. 2 o.z., neboť při jednání uzavření smlouvy nesdělili všechny skutkové a právní okolnosti, o nichž ví nebo vědět musí, aby se každá ze stran mohla přesvědčit o možnosti uzavřít platnou smlouvu a aby byl každé ze stran zřejmý jejich zájem smlouvu uzavřít. Žalobci dále uváděli, že v případě 3. žalovaného se jednalo navíc

i o poskytnutí hypotečního úvěru, když ten, přestože měli možnost sjednat hypotéční úvěr s výhodnějšími podmínkami, aniž by vypláceli předem hypotéku 1. žalované a 2. žalovaného, trval na tom, že úvěr bude zprostředkovávat pouze on a že vyplacení hypotéky žalovaných je podmínkou, bez níž nelze dům prodat, což potvrdily svědkyně XXX a XXX. S touto skutečností, že by bez sjednání hypotečního úvěru přes 3. žalovaného, a jím nastavených podmínek, nedošlo k prodeji předmětného domu, se okresní soud nějak nevypořádal. Zatajení podstatných informací o osobě 2. žalovaného a temné minulosti domu, sjednání právně nevýhodných podmínek úvěru pro žalobce, spočívající v jednání 3. žalovaného, je podstatnou příčinou, z níž vznikl škodlivý následek.

20. Žalobci dále uváděli, že to byl 3. žalovaný, který jako zprostředkoval úvěr a vyjednal pro žalobce podmínky s bankou. Podle § 5 odst. 5 a 6, zákona o ochraně spotřebitele, věřitel poskytne důležité vysvětlení, aby byl spotřebitel schopen posoudit, zda navrhovaná smlouva, ve které sjednává spotřebitelský úvěr, odpovídá jeho potřebám a finanční situaci. 3. žalovaný měl žalobce upozornit, že navržený způsob úhrady hypotéky žalovaných pro ně představuje riziko, což zjevně neučinil, ač tak učinit měl. 3. žalovaný uváděl nepravdivé informace o 2. žalovaném, zatajil skutečnost o jeho stíhání pro trestný čin vraždy a trval na uzavření hypoteční smlouvy pouze svým prostřednictvím, což nelze než považovat za snahu proběhnouti celé transakce bez ohledu na následky, kterým mohl žalobce vystavit. 3. žalovaný odpovídá jednak v rovině jednajícího zástupce 2. žalovaného za neposkytnutí informací o skutku, jehož se dopustil 2. žalovaný a současně v rovině zprostředkovatele hypotečního úvěru pro žalobce. Za takového postavení měl poskytnout žalobcům, jako svým klientům, informaci a takové doporučení, aby předešel možným rizikům, která si nutně v té době musel uvědomit. Protože tak neučinil, odpovídá za případnou škodu. Žalobci byli postiženi tím, že v důsledku způsobu financování zaplatili část kupní ceny, aniž by získali vlastnictví k nemovitostem, přestože měla banka jiné možnosti, jak realizovat financování, např. tak, aby peníze na kupní cenu byly složeny do advokátní úschovy nebo si je banka ponechala na zvláštním účtu. Obchod byl realizován v neprospěch žalobců. 3. žalovaný, který zprostředkoval financování a koupil nemovitosti, postupoval v neprospěch žalobců a k jejich újmě.
21. Žalobci setrvali na tom, že tato jejich argumentace není nová, byla soudu předkládána již 4.1.2018 a 19.3.2018. Navrhli, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a k platební povinnosti zavázal také 3. žalovaného tím, že každému z žalobců by se mělo dostat poloviny plnění.
- 22.1. žalovaná napadla odvoláním rozsudek ve výroku I. a III. pouze v rozsahu částky 1.462.000 Kč. Nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně ohledně přenosu své solidární odpovědnosti s 2. žalovaným, za závazek vůči Hypoteční bance, a.s., na závazek vůči žalobcům z titulu bezdůvodného obohacení. Odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 2464/2000, podle něhož nelze u bezdůvodného obohacení založit solidární povinnost soudním výrokem. Zdůraznila, že v daném případě žalobci se souhlasem žalovaných plnili ve prospěch věřitele - Hypoteční banky, a.s., šlo ale o plnění na kupní cenu. Způsob rozdělení kupní ceny, popsany v kupní smlouvě ze dne 30.10.2014 mezi ní a 2. žalovaného, odpovídal jejich spoluvlastnickým podílům na nemovitosti, tj. 3/20 a 17/20. Takovým způsobem by došlo k rozdělení i zůstatku kupní ceny. Jestliže ve smlouvě o hypotečním úvěru ze dne 21.2.2013 byli s 2. žalovaným označeni jako solidární dlužníci, tak jejich solidární odpovědnost vyplývá ze smlouvy, nikoliv ze zákona a byla výsledkem dohody mezi dlužníky a bankou. Povinnost plnit společně a nerozdílně úvěr byla založena dohodou s bankou a povinnost žalobců uhradit kupní upravovala kupní smlouva, ve které bylo dohodnuto, že kupní cena bude mezi žalované rozdělena podle výše jejich podílů. Jakákoliv analogie mezi solidární odpovědností za jejich závazek vůči hypoteční bance (který žalobci svým plněním na kupní cenu za oba jmenované umořili) a solidární odpovědností za závazky žalovaných vůči žalobcům z kupní smlouvy, resp. z titulu bezdůvodného obohacení, kterou dovodil soudu prvního stupně, není správná.

- 23.1. žalovaná dále uvedla, že plnění připadající na její díl v částce 258.000 Kč, tj. 3/20 z částky 1.720.000 Kč, žalobcům zaslala na jejich účet. Uváděla, že tuto částku byla připravena uhradit žalobcům již před rozhodnutím okresního soudu, což by mělo být zohledněno při rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.
- 24.1. žalovaná dále namítala, že požadavek žalobců na náhradu škody není důvodný, neboť skutečnost, že v nemovitosti byla spáchána vražda, nemůže být důvodem, pro který by nemovitost nemohla být nabízena k prodeji. Její povinností nebylo žalobcům tuto skutečnost sdělovat. V rozhodné době nebyl 2. žalovaný uznán vinným a ona sama neměla důvod předpokládat, že by žalobci tuto informaci neznali, neboť spolupracovali se svědkyněmi XXX a XXX. Poškození se svým nárokem do trestního řízení přihlásili až 10.10.2014. Žalobci znali stav nemovitostí, věděli o existenci zástavního práva a jiné zjevné ani skryté vady nemovitost nevykazovala. Ačkoliv žalobci uváděli, že pokud by o události v domě věděli, kupní smlouvu by neuzavřeli, tak při následném jednání požadovali pouze slevu z kupní ceny. Jimi uplatněný nárok na náhradu škody je tak účelový. Soud prvního stupně správně vyhodnotil, že není dána příčinná souvislost mezi případným vznikem škody a jejím jednáním s tím, že ke škodě došlo shodou okolností. Správně také poukázal na to, že pokud by se žalobci chovali obezřetněji, nemusela jim škoda vzniknout. 1. žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a požadavek žalobců vůči ní v rozsahu částky 1.462.000 Kč zamítl.
- 25.2. žalovaný poukázal na to, že udělil plnou moc 3. žalovanému pro prodej nemovitostí, 3. žalovaný se zavázal jednat tak, aby nezpůsobil 2. žalovanému žádnou škodu, výsledek je však takový, že 2. žalovaný, ač se neúčastnil prodeje a byl zastupován 3. žalovaným, je zavázán nahradit žalobcům náklady řízení a 3. žalovaný je osvobozen od vzniklé situace. Okresní soud přehlédl, že 3. žalovaný převzal podpisem generální plné moci odpovědnost za prodej nemovitostí. Ta byla na základě zástavní smlouvy ze dne 21.2.2013 majetkem banky, tudíž i kdyby nedošlo k prodeji a exekutor by nemovitost zabavil, tak by byl povinen z prodeje nemovitosti uspokojit nejprve Hypoteční banku, a.s., která měla vrátit uhrazenou část úvěru žalobcům a požadovat od exekutora vyplacení částky z prodeje nemovitosti.
- 26.3. žalovaný navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu. Uvedl, že pokud mají žalobci pohledávku za 1. žalovanou a 2. žalovaným z titulu bezdůvodného obohacení, nemohla jim vzniknout škoda, neboť majetek žalobců se transformoval z finanční hotovosti do pohledávky za třetími osobami v téže hodnotě. 3. žalovaný trval na tom, že pohledávka z bezdůvodného obohacení a náhrady škody jsou ve vzájemné konkurenci. Ztotožnil se s právním názorem okresního soudu o absenci příčinné souvislosti. Uvedl, že vůbec nevěděl, že je možné v trestním řízení uplatnit náhradu škody, neznal oběť trestného činu ani její rodinné vztahy. Celá věc je shodou okolností a skutečností, které nemohl ovlivnit. 3. žalovaný zrekapituloval skutkový děj a uvedl, že žalobci neuplatnili v řízení před okresním soudem vznik škody, která by byla v příčinné souvislosti s tvrzeným porušením jeho právní povinnosti jako úvěrového poradce. Před okresním soudem žalobci nikdy netvrdili, že by porušil svou povinnost jako úvěrový poradce a sjednal nevýhodné podmínky poskytnutí či čerpání úvěru ani to, že by porušením takové povinnosti vznikla škoda. Porušení jeho povinnosti jako úvěrového poradce tvrdili žalobci až v odvolání. Dále 3. žalovaný uvedl, že tvrzení žalobců o sjednání nevýhodného úvěru je nepravdivé. K navrženému postupu neměla výhrady poradkyně žalobců XXX. Čerpání úvěru bylo zcela standardní. Ke svému jednání navrhl výslechy svědků a vyjádření Hypoteční banky, a.s.
27. Podáním ze dne 1.8.2018 vzali žalobci žalobu v rozsahu částky 258.000 Kč zpět, neboť 1. žalovaná tuto částku dne 13.7.2017 uhradila. Ostatní účastníci neměli proti zpětvzetí žaloby v tomto rozsahu námitek.
28. Odvolací soud proto postupoval nejprve dle § 222a odst. 1 o.s.ř., rozsudek okresního soudu v rozsahu částky 258.000 Kč ve výrocích I. a II. zrušil a řízení zastavil.

29. Dále odvolací soud dle § 212, § 212a o.s.ř přezkoumal rozsudek okresního soudu a dospěl k následujícím závěrům.
30. V dané věci se žalobci proti žalovaným domáhali zaplacení předmětné částky jednak jako vydání bezdůvodného obohacení 1. žalované a 2. žalovaného a dále jako náhrady škody, kterou měli způsobit 1. žalovaná a 3. žalovaný porušením právní povinnosti počínat si poctivě, neboť žalobcům nesdělili relevantní informaci o tom, že se v nemovitosti stala vražda, kterou spáchal 2. žalovaný. Dále žalobci ve svém odvolání tvrdili, že 3. žalovaný jim měl způsobit škodu také tím, že jako zprostředkovatel jejich hypotečního úvěru pro ně sjednal nevýhodný obchod, když žalobci předtím, než nabyli předmětné nemovitosti do vlastnictví, zaplatili závazek 1. žalované a 2. žalovaného u Hypoteční banky, a.s., aniž by poté vlastnictví k nemovitosti nabyli.
31. V první řadě odvolací soud uvádí, že sdílí závěr okresního soudu o tom, že není vyloučeno, aby určitý nárok na zaplacení byl žalobci odvíjen od různých titulů, tj. jak z nároku na vydání bezdůvodného obohacení, tak souběžně z nároku na náhradu škody. V této souvislosti okresní soud vycházel z případné judikatury Nejvyššího soudu České republiky. Lze dále odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9.12.2015, sp. zn. 31 Cdo 2307/2013, podle něhož existence nároku na vydání bezdůvodného obohacení nezabývá poškozeného práva požadovat náhradu škody od osoby, která naplnila předpoklady odpovědnosti za škodu. Vznik či úspěšnost nároku na náhradu škody není poté podmíněn uplatněním nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Lze dodat, že tímto rozhodnutím velký senát překonal názor dovozující vznik škody až v okamžiku nevyhovitelnosti jiných nároků, jak bylo dříve dovozováno např. v rozhodnutí sp. zn. 23 Cdo 1338/2009.
32. Okresní soud rovněž správně vyhodnotil, že závazek dle kupní smlouvy ze dne 30.10.2014 zanikl pro nemožnost plnění dle § 2006 odst. 1, § 2007 o.z., neboť nebylo možné provést vklad vlastnického práva žalobců na základě kupní smlouvy uzavřené mezi účastníky, když katastrální úřad návrh na vklad zamítl. Lze rovněž uzavřít, že v důsledku částečné nemožnosti plnění (poškození dispozičních práv 2. žalovaného) zanikl dle § 2007 o.z. závazek v celém rozsahu, neboť žalobci měli zájem koupit předmětné nemovitosti jako celek a převod vlastnického práva pouze v rozsahu 3/20 předmětných nemovitostí pro ně nemělo význam. Soud prvního stupně rovněž správně vyložil, že následkem zániku závazků z kupní smlouvy odpadl i právní důvod pro plnění ze strany žalobců a žalobcům vznikl nárok na vrácení toho, co sami podle kupní smlouvy plnili. Částka, která byla na kupní cenu ze strany žalobců plněna, představuje bezdůvodné obohacení 1. žalované a 2. žalovaného (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30.10.2002, sp. zn. 33 Odo 868/2001).
33. Odvolací soud pouze nesdílí právní názor okresního soudu spočívající v tom, že by k vydání bezdůvodného obohacení byli 1. žalovaná a 2. žalovaný zavázáni společně a nerozdílně. Zákonná úprava vychází u společných dluhů (pohledávek), jejichž předmětem je dělitelné plnění, zásadně z odpovědnosti dlužníka (oprávněnosti věřitele k přijetí plnění) jen za svůj díl (svého dílu), ledaže smlouva, zákon nebo rozhodnutí soudu stanoví jinak (srov. § 1871 odst. 1 o.z.). Pro závazek žalovaných vydat bezdůvodné obohacení zákon nestanoví rozsah jejich povinností. Je proto třeba při vymezení rozsahu odpovědnosti 1. žalované a 2. žalovaného vycházet ze skutkové podstaty, z níž bezdůvodné obohacení vzniklo. Skutkovou podstatou k vydání bezdůvodného obohacení žalovaných podle § 2991 odst. 2 o.z. je plnění z právního důvodu, který odpadl, a nikoliv plnění za jiného, neboť bezdůvodné obohacení vzniklo 1. žalované a 2. žalovanému poté, co závazkový vztah mezi nimi a žalobci zanikl pro nemožnost plnění. 1. žalovaná a 2. žalovaný tak mají vydat bezdůvodné obohacení z této skutkové podstaty. Žalobci plnili na kupní cenu dle kupní smlouvy, k jejímuž přijetí byli 1. žalovaná a 2. žalovaný oprávněni dle výše svých spoluvlastnických podílů. Poskytnuté plnění žalobců bylo plněním na kupní cenu a nikoliv plněním za žalované na jejich dluh, přestože předmětná část kupní ceny byla poukázána na účet třetího subjektu. Ten byl pouze sjednaným místem plnění. Ve vztahu mezi žalobci a 1. žalovanou a 2. žalovaným není proto právně významné, jak byli zavázáni 1. žalovaná a 2. žalovaný ze vztahu z úvěrové smlouvy

s Hypoteční bankou, a.s. (kde byli zavázáni společně a nerozdílně), neboť skutkovou podstatou k vydání bezdůvodného obohacení není plnění za jiného. Lze tak uzavřít, že 1. žalovaná se bezdůvodně obohatila v rozsahu 3/20 jejího spoluvlastnického podílu, tj. z částky 1.720.000 Kč částkou 258.000 Kč, kterou žalobcům již vydala. 2. žalovaný se poté obohatil v rozsahu 17/20 z částky 1.720.000 Kč, tj. částkou 1.462.000 Kč, jež zůstala předmětem řízení.

34. Odvolací soud dále sdílí právní závěr okresního soudu o tom, že není dána odpovědnost 1. žalované, ale ani 3. žalovaného za náhradu škody. 1. žalovaná a 3. žalovaný mají dle tvrzení žalobců odpovídat za škodu, kterou jim způsobili porušením své právní povinnosti počínat si poctivě, když jim měli zamlčet informace, týkající skutku, kterého se měl v předmětném domě dopustit 2. žalovaný. Soud prvního stupně správně vyhodnotil, že není dána příčinná souvislost mezi porušením této právní povinnosti a vznikem škody na straně žalobců. Porušení této právní povinnosti nemohlo žalobcům způsobit škodu. Šlo o informaci o vlastnosti domu, která by vedla k vadnosti plnění, pro niž mohli žalobci žádat slevu z kupní ceny nebo odstoupit od smlouvy (srov. § 2106 o.z.). V řízení bylo poté prokázáno, že žalobci z důvodu této vady požadovali slevu z kupní ceny ve výši 500.000 Kč. Sami tak poté, co předmětnou informaci zjistili, nejednali v souladu se svým tvrzením, o tom, že pokud by informaci měli, tak by kupní smlouvu neuzavřeli (a škoda by jim nevznikla).
35. Odvolací soud se dále zabýval tím, zda není dána odpovědnost 3. žalovaného za vzniklou škodu, jako zprostředkovatele úvěrového obchodu žalobců u Hypoteční banky, a.s. 3. žalovaný namítal, že toto tvrzení je nepřípustnou skutkovou novotou v odvolacím řízení a poukazoval na to, že takové tvrzení žalobci neposkytli před okresním soudem. Žalobci se dovolávali svého podání ze dne 4.1.2018 (ve spise na č.l. 126) a dalšího podání ze dne 19.3.2018 (ve spisu na č.l. 172). Podání žalobců ze dne 19.3.2018 bylo učiněno po uplynutí třicetidenní lhůty, poskytnuté okresním soudem dne 7.12.2017 po koncentraci řízení dle § 118b odst. 1 o.s.ř., a nelze k němu přihlížet. V podání ze dne 4.1.2018 žalobci uvedli, že jim 3. žalovaný způsobil škodu, neboť ten při sjednávání hypotečního úvěru postupoval k jejich újmě, v jejich neprospěch, když jim zatajil podstatné informace a z úvěru byl následně vyplacen závazek žalovaných a zaniklo zástavní právo na předmětných nemovitostech. Domáhali se vyžádání zprávy od Hypoteční banky, a.s. o výše odměny 3. žalovaného a o vyjádření, jak byl vztah mezi ním a bankou.
36. Žalobci jsou od počátku řízení zastoupeni advokátem. Z výše uvedených tvrzení žalobců učiněných před okresním soudem do koncentrace řízení nelze dovodit, že by poskytli tvrzení o tom, že jim 3. žalovaný, jako zprostředkovatel svojí činností způsobil škodu. Před okresním soudem žalobci spatřovali porušení právní povinnosti 3. žalovaného v zatajení podstatné informace (o vraždě v domě a stíhání 2. žalovaného). Tvrzení o tom, že 3. žalovaný sjednal pro žalobce právně nevýhodné podmínky úvěru (když ještě před vkladem vlastnického práva žalobců měla být vyplacena hypotéka žalovaných), což představuje podstatnou příčinu, z níž vznikl škodlivý následek, poskytli žalobci až v odvolání. K tomuto tvrzení nelze dle § 205a o.s.ř. přihlížet, neboť jsou nepřípustnou skutkovou novotou.
37. Vedle výše uvedeného nelze dále pominout právní úpravu. 3. žalovaný by mohl odpovídat jako zprostředkovatel ve smyslu ust. § 2950, a to jako odborník, za škodu způsobenou informací nebo radou pouze tehdy, pokud by takovou radu poskytl za odměnu a pokud by rada již v době svého poskytnutí byla objektivně škodlivá. V řízení bylo prokázáno, že odměnu za zprostředkování úvěru žalobcům vyplatila 3. žalovanému Hypoteční banka, a.s. a nikoliv žalobci. Nelze tak dovodit, že by 3. žalovaný poskytoval žalobcům zprostředkování úvěru za odměnu. Nelze dále ani uzavřít, že by jim poskytnutá rada byla objektivně škodlivá v době svého poskytnutí. Podle odborné komentářové literatury radou obecně rozumíme zvláštní informaci, jejímž účelem je druhému ulehčit rozhodování, jak zařídit své záležitosti, aby dosáhl určitého účelu. Na škodlivost rady nemůžeme usuzovat až z následku, tedy z toho, že vznikla újma. Škodlivost rady je její vlastností. Jde o radu, která je schopna přivodit újmu, bude-li respektována. To znamená, že odborník by měl o její škodlivosti vědět již v momentě, kdy ji dává. Stačí, že tuto vědomost měl

mít a neměl (srov. Spáčil, J. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo, Zvláštní část, Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 1675 s.).

38. Nelze shledat odpovědnost 3. žalovaného ani za poskytnutí rady jako nekvalifikované osoby dle § 2950 o.z. Zde zákon nevyžaduje, aby rada či informace byla škodlivá sama o sobě, ale vyžaduje vědomost škůdce o tom, že radou či informací může způsobit újmu. Na straně škůdce se vyžaduje zavinění, a to alespoň nepřímého úmyslu. Zavinění se nepresumuje, ale musí je společně s dalšími předpoklady prokázat poškozený. Taková skutečnost nebyla prokázána ani tvrzena.
39. V souzené věci žalobci spatřují odpovědnost 3. žalovaného v poskytnutí vadné rady, podle níž byla zaplacená záloha na kupní cenu před tím, než na ně bylo převedeno vlastnické právo. Z vyjádření Hypoteční banky, a.s., ale vyplývá, že časová posloupnost realizovaného obchodu je v obdobných věcech obvyklá. Banka nejprve uzavřela s žalobci úvěrovou smlouvu dne 7.10.2014, následně dne 22.10.2014 zástavní smlouvu. Podmínkou čerpání úvěru bylo předložení zástavní smlouvy, návrhu na vklad zástavního práva, kupní smlouvy a dokladu prokazujícího použití vlastních prostředků dlužníka ve výši 1.400.000 Kč. Úvěrem poskytnutým z úvěrové smlouvy ze dne 7.10.2014 byl poté k datu 7.11.2014 doplacen předchozí úvěr váznoucí na nemovitostech a následně došlo dne 23.2.2015 k vymazání předchozího zástavního práva. Ze všech těchto důvodů odvolací soud dovodil, že není dána odpovědnost 1. žalované ani 3. žalovaného za vzniklou škodu.
40. S ohledem na výše uvedené postupoval odvolací soud dle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a změnil rozsudek okresního soudu ohledně vydání bezdůvodného obohacení, které uložil vydat pouze 2. žalovanému, a to každému z žalobců v rozsahu jedné poloviny, a zamítl požadavek žalobců na vydání zbývající části bezdůvodného obohacení v rozsahu částky 1.462.000 Kč vůči 1. žalované. Zároveň odvolací soud dle § 219 o.s.ř. potvrdil věcně správný rozsudek okresního soudu, kterým byl zamítnut požadavek žalobců na náhradu škody.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1, 2, § 146 odst. 2 věta druhá a § 150 o.s.ř. Žalobci se domáhali zaplacení částky 1.720.000 Kč po každém ze žalovaných. Vůči 1. žalované byli procesně úspěšní v rozsahu 15 % (ohledně částky 258.000 Kč, kterou 1. žalovaná po vydání rozhodnutí okresního soudu uhradila) a neúspěšní byli v rozsahu 85 % (ohledně částky 1.462.000 Kč). Právo na náhradu nákladů řízení tak přísluší 1. žalované v rozsahu 70 % jejich nákladů. 3. žalovaný byl poté v řízení zcela procesně úspěšný. Odvolací soud sdílí za řízení před okresním soudem jeho úvahu o tom, že 1. žalované a 3. žalovanému právo na náhradu nákladů za tuto fázi řízení nepřisluší, neboť jsou tu dány důvody zvláštního zřetele hodné dle § 150 o.s.ř., pro které jim nelze právo na náhradu nákladů řízení přiznat. Přestože zamlčení relevantních informací není takovým porušením povinností, která mohla způsobit žalobcům škodu, nelze než přisvědčit žalobcům v tom směru, že žalovaní nejednali poctivě, neboť tuto informaci žalobcům zamlčeli. Přiznání práva na náhradu nákladů řízení by tak bylo v rozporu s dobrými mravy.
42. Vůči 2. žalovanému byli žalobci úspěšní v rozsahu 85 % (ohledně částky 1.462.000 Kč) a neúspěšní v rozsahu 15 % (ohledně částky 258.000 Kč). 2. žalovaný je tak povinen nahradit žalobcům 70 % jejich nákladů řízení. Celkové náklady žalobců za řízení před okresním soudem činí částku 341.630,70 Kč, tj. soudní poplatek 86.000 Kč a náklady na zastoupení advokátem – odměna advokáta za 8,5 úkonu právní služby po 12.144 Kč za zastupování každého ze žalobců (§ 7 bod 6, § 12 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb.), paušální náhrada hotových výdajů devětkrát 300 Kč, náhrada ztráty času osmkrát 100 Kč (§ 13 odst. 3, § 14 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.), náhrada cestovních výdajů z Hradce Králové do Pardubic a zpět jednou 321 Kč a třikrát 332 Kč a daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). K náhradě žalobců náleží 70 % z částky 341.630,70 Kč, tj. 239.141,50 Kč, a protože procesní postavení žalobců je samostatné (§ 91 odst. 1 o.s.ř.), je 2. žalovaný povinen nahradit každému z žalobců k rukám jejich advokáta (§ 149 odst. 1 o.s.ř.) jednu polovinu, tj. částku 119.570,70 Kč.

43. Také v odvolacím řízení byli žalobci úspěšní vůči 2. žalovanému v rozsahu 85 % a 2. žalovaný v rozsahu 15 %. Žalobci mají právo na náhradu nákladů 70 % svých nákladů řízení. Náklady žalobců za odvolací řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku 21.500 Kč a v nákladech na zastoupení advokátem – odměna advokáta za 4 úkony právní služby po 12.144 Kč za zastupování každého ze žalobců (§ 7 bod 6, § 12 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb.), paušální náhrada hotových výdajů čtyřikrát 300 Kč, náhrada ztráty času třikrát 100 Kč (§ 13 odst. 3, § 14 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.), náhrada cestovních výdajů 347,80 Kč a daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové náklady žalobců činí 141.289,70 Kč, k náhradě přísluší 70 %, tj. 98.902,80 Kč a každému ze žalobců tak náleží k náhradě jedna polovina, tj. částka 49.151,40 Kč.
44. Žalobci setrvali na požadavcích vůči 1. žalované a 3. žalovanému v odvolacím řízení. Také v odvolacím řízení byla 1. žalovaná procesně úspěšná v rozsahu 85 %, neúspěšná v rozsahu 15 %. Přísluší jí tak právo na náhradu nákladů odvolacího řízení v rozsahu 70 %. 3. žalovaný byl zcela procesně úspěšný. Za odvolací řízení již odvolací soud neshledává důvody k použití výjimečného ustanovení § 150 o.s.ř.
45. Náklady 1. žalované spočívají v nákladech na zastoupení advokátem, tj. odměna advokáta za 4 úkony právní služby po 15.180 Kč (§ 7 bod 6 vyhl.č. 177/1996 Sb.), paušální náhrada hotových výdajů čtyřikrát 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.) a daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové odvolací náklady 1. žalované činí 74.923,20 Kč, k náhradě přísluší 70 %, tj. částka 52.446,20 Kč. Každý ze žalobců je povinen jí nahradit k rukám jejího advokáta jednu polovinu těchto nákladů, tj. částku 26.223,10 Kč.
46. Náklady 3. žalovaného spočívají v nákladech na zastoupení advokátem, tj. odměna za 4 úkony právní služby po 15.180 Kč (§ 7 bod 6 vyhl.č. 177/1996 Sb.), náhrada hotových výdajů čtyřikrát 300 Kč, náhrada ztráty času čtyřikrát 100 Kč (§ 13 odst. 3, § 14 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.), náhrada cestovních výdajů 641,70 Kč a daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové náklady za odvolací řízení činí 76.183,70 Kč a každý ze žalobců je povinen nahradit 3. žalovanému k rukám jeho advokáta polovinu těchto nákladů v zákonné třídenní lhůtě (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.).
47. 1. žalovaná byla zcela osvobozena od soudního poplatku z odvolání, který z jejího odvolání (kdy napadala rozsudek v rozsahu částky 1.462.000 Kč) činil 73.100 Kč. Protože byla se svým odvoláním úspěšná, přechází poplatková povinnost na žalobce (§ 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb.). Žalobci byli v rozsahu 75 % osvobození od placení soudních poplatků. Poplatková povinnost tak na ně přechází pouze v rozsahu 25 % z částky 73.100 Kč, tj. ohledně částky 18.257 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, rozhodoval by o něm Nejvyšší soud České republiky v Brně.

Pardubice 23. května 2019

Mgr. Jan Ducháček v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kamila Jermářová.